

MILLENNIUM MONSTER

Monsters worden gecreëerd

Geboren monsters bestaan niet

Geen enkel kind komt ter wereld met de bedoeling om kapot te gaan.

Geen enkel kind wordt geboren met verslaving, agressie of wantrouwen in zijn DNA.

Wat wel bestaat, is pijn.

En wat met pijn gebeurt, bepaalt wat een mens wordt.

Een kind is geen eindpunt. Een kind is een begin.

Maar dat begin is kwetsbaar.

En wat er in dat begin gebeurt, vormt de rest van het leven meer dan we vaak willen erkennen.

Wanneer een kind veiligheid ervaart, groeit vertrouwen.

Wanneer een kind liefde ervaart, groeit verbinding.

Maar wanneer een kind herhaaldelijk onveiligheid ervaart, groeit iets anders.

Waakzaamheid.

Controle.

Verdediging

En soms: verdoving.

Niemand ziet het moment waarop een kind verschuift van open naar gesloten.

Het is geen breuklijn die je kunt aanwijzen.

Het is een langzaam proces.

Onzichtbaar voor de buitenwereld.

Maar alles veranderend van binnen

Een waargebeurd, persoonlijk en literaire getuigenis over verlies, trauma, jeugdzorg en een systeem dat kinderen probeert te helpen, maar soms juist verder verwijdert van zichzelf

Door Angela Nallo

Voor Cody.

Mijn kind dat het leven veel te vroeg moest loslaten

Mijn kleine jongen.

Jij leerde mij wat onvoorwaardelijke liefde is.

Je vocht met een moed die groter was dan je kleine lichaam ooit had mogen dragen.

Je leeft voort in iedere bladzijde van dit boek.

Voor Rocco.

Mijn kind dat bleef leven, maar een andere werkelijkheid moest leren dragen.

Mijn grote jongen.

Ik ben je nooit kwijtgeraakt.

Ik ben alleen de weg naar je kwijtgeraakt.

En ik blijf zoeken.

Tot onze tijd eindelijk aanbreekt.

VOORWOORD

Dit boek is niet geschreven om te overtuigen.

Het is geschreven omdat zwijgen geen optie meer was.

Ik ben een moeder van twee zoons.

Cody, die overleed aan een ziekte die geen ruimte liet voor herstel.

Rocco, die bleef leven, maar langzaam veranderde in iemand die ik niet altijd meer kon bereiken.

Ik heb gezien hoe verlies zich niet beperkt tot één moment.

Hoe het zich verspreidt.

Door een gezin.

Door een leven.

Door gedrag dat niemand meer begrijpt, maar dat ooit begon als pijn.

Ik heb van dichtbij gezien hoe hulpverlening kan helpen.

Maar ook hoe hulpverlening kan verliezen wat het probeert te beschermen: het kind zelf.

Dit boek is geen beschuldiging.

Geen oordeel.

Geen definitief antwoord.

Het is een zoektocht.

Een poging om te begrijpen hoe een kind verandert in wat de wereld later een probleem noemt, terwijl er onder dat gedrag nog altijd een mens zit.

En het is een poging om Cody en Rocco in hetzelfde verhaal te houden.

Omdat zij dat altijd zijn geweest. Broers.

PROLOOG

“Iedereen vroeg wat er mis was met mijn zoon.

Bijna niemand vroeg wat hem was overkomen.”

Dat is het moment waarop dit boek begint.

Niet bij de eerste joint.

Niet bij de eerste gesloten deur.

Niet bij de eerste hulpverlener.

Niet eens bij de eerste keer dat iemand het woord probleemjongere uitsprak.

Nee.

Dit verhaal begint veel eerder.

Het begint met twee broertjes.

Rocco & Cody.

Twee jongens die onafscheidelijk waren.

De één keek op tegen de ander.

De ander beschermde de één.

Zoals alleen broers dat kunnen.

Ons huis was gevuld met gelach.

Met speelgoed op de vloer.

Met ruzietjes die vijf minuten later alweer vergeten waren.

Met dromen.

Met plannen.

Met gewone dagen.

Niemand beseft hoe bijzonder gewone dagen zijn...

...tot ze verdwijnen.

Toen werd Cody ziek.

Een ziekte die geen rekening hield met dromen.

Geen rekening hield met gezinnen.

Geen rekening hield met liefde.

Vanaf dat moment draaide alles om overleven.

Ziekenhuizen werden een tweede thuis.

Kalenders werden gevuld met onderzoeken.

Hoop werd afgewisseld met angst.

En ergens, tussen alle gesprekken met artsen, infusen en slapeloze nachten, stond ook nog een andere jongen.

Rocco.

Hij wachtte.

Hij begreep.

Hij slikte zijn verdriet in.

Hij zei nooit dat hij tekort kwam.

Maar een kind hoeft dat ook niet te zeggen.

Soms laat een kind zijn pijn pas jaren later zien.

En als dat gebeurt, noemt de wereld het ineens gedrag.

Ik noem het verdriet.

Dit boek is het verhaal van twee broers.

Van een moeder.

Van verlies.

Van liefde.

Van een systeem dat probeerde te helpen.

En van de vraag die mij iedere dag bezighoudt:

Hoeveel kinderen veranderen in een ' Monster',
terwijl ze eigenlijk alleen maar een kind zijn dat te veel heeft
meegemaakt?